

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Udrag fra SCENER I ROSENBORG HAVE

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 79.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426998455344/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Mit Bryst en haabløs Længsel stedse fylder,
Naar jeg beskuer eders favre Krans;
Skønt fjærn, jeg her i Skammekrogen hylder,
Som fejj Tilbeder, eders rige Glans.

Tro mig, min Aand har Ungdomsild i Grunden,
Endskønt den gaar i Dødens Liberi.
Saa I ej før en Bog, som, sletindbunden,
Forinden havde dejlig Poesi?

Det gaar mig som en ung enbenet Kriger,
Paa Ballet gad han gjerne danse med;
Hans Hjærte svinger med de unge Piger,
Men Kroppen bliver paa det samme Sted.

Gid Pallas vilde Skyen om mig hænge,
Hvori uset jeg kunde skride frem;
Om her jeg tøver stakket eller længe,
Saa maa jeg dog *profecto* en Gang hjem.

Dog, frejdigt Mod! den kække Lykken frister.
Jeg vover mig fra denne mørke Krog,
Og ved min Stok mig ganske langsomt lister
I Gangen mellem dette lange Tog.

2.

En Tigger.

For mig maa nu Skildvagten blive sort,
Saa slap jeg dog gennem Havens Port.
Naar han efter Trappetøsene kiger,
Jeg passer mit Snit og herind mig sniger.
Saadant et langt opløbet Dyr

Tror ret, han er en Fandens Fyr,
Naar han kan staa baade Dag og Nat
Ved et Skilderhus med Fjer i sin Hat.
Han tror, han er bedre end en anden,
Fordi han er gjort til at skydes for Panden.
Jeg aldrig i Verden hørte Mage,
At vise pjaltede Folk tilbage!
Man trænger jo allermost til Solen,
Naar man har store Huller paa Kjolen.
Desuden vil kloge Folk jo sige,
At Solen er baade for smaa og for rige.
Nu maa jeg passe paa mit Skud
Og mærke, hvem der ser barmhjertig ud.
Der gaar en Fyr i rød Mundering,
Han har nok en temmelig smal Fortæring.
Der gaar en Student med to lange Ben,
Har han to Skilling, saa faar jeg en.
Den lille Jomfru, som hisset kommer,
Hun har formodentlig blinde Lommer;
Desværre, det bruges ej nu for Tiden,
At Kvindfolk gaa med Lommer paa Siden.
Men jeg maa hen i en større Stimmel,
Min Plov gaar bedst i en blandet Vrimmel;
Folk giver Skærven med større Fryd,
Naar de har Vidner paa deres Dyd.
Man kan løbe en Dag her i Kongens Park,
Før man faar sanket en ussel Mark,
Og saa vil Publikum takkes til,
Før det sine Pligter opfylde vil.
O, hvis jeg blot een Dag maatte raade,
Da skulde de rige foruden Naade
Rives og knibes med gloende Tænge
Og paa et Spid over Ilden hænge.

Eller slides itu af fire Heste.
Men det er da endelig det bedste,
At deres Kvide faar aldrig Ende,
Naar de i Helvedes Luer brænde.
Naar saa jeg Stakkel engang er død
Og kommet vel i Abrahams Skød,
Saa maa de kalde mig for en Slyngel,
Hvis jeg skal læske dem og der Yngel.
Her gaar nu og den arbejdende Klasse;
I Stedet for sit Kald at passe
Og slide for dem, som har Behov,
Den spilder Tiden i denne Skov.
Med mig er det da en anden Sag,
Gud ved, jeg gaar her ej for Behag;
Men det er jo engang min Bestilling
At gaa og bede Folk om en Skilling;
Enhver bør drive sin Næringsvej.

3.

En Moder med sit Barn, paa en Bænk.

Sov ind, mit søde Nusseben!
Stil dine Pusselanker.
I Drømme vil Guds Engel ren
Dig lære smukke Tanker.

Sov, Pusling! ved din Moders Barm,
Hvorunder du er baaret.
Sov! Vuggen er din Moders Arm,
Mit Bryst er Pudevaaret.

Sov i mit Silkeklædes Læ,
Min egen Kællingunge!